

אור ההליכות

נס הפורים והשמחה המרובה | מו"ר הרה"ג רצון ערוסי שליט"א

התחייב אותו הדור כליה "מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע". כאשר אסתר שולחת למרדכי את התך מסריסי המלך כדי שיאזן להסיר שקו מעליו, מסרב מרדכי לבקשתה, ושולח לה חזרה "את כל אשר קרהו". כהסבר המדרש "אמר להתך, לך אמור לה בן בנו של קרהו בא עליכם, הו"ד אשר קרך בדרך", כלומר מבהיר הוא לה שאין כאן צירוף מקרים גרידא, וזוהי רק הסתכלותו של המן על כל המתרחש, כשיטת זקנו עמלק, אלא זוהי גזירה משמים על חטאי עם ישראל בנסותם להתקרב לחוקות הגויים ועל אשר השתתפו בסעודתו של אותו רשע. תשובת אסתר לא איחרה לבוא, "לך כנוס את כל היהודים", ונקבל כולנו יחד עול מלכות שמים והכרה בהשגחת ה' יתברך על בראיו. כאשר באה הישועה לעם ישראל ע"י כמה מאורעות כדוגמת הושטת השרביט לאסתר, נדודי השינה של אחשוורוש והגעתו של המן בדיוק בלילה זה לבקש מהמלך לחלות את מצילו מרדכי היהודי, נפילתו של המן על מיטתה של אסתר המלכה וכו', אין עם ישראל מסתכלים על זאת כצירוף מקרים גרידא אלא כהשגחה פרטית משמים על כל המתרחש, וכפי שהיטיב מרדכי הצדיק ללמד. מכאן ועד בוא הישועה הדרך הייתה קצרה, עם ישראל נוכח לדעת שאין הצרה באה עליהם אלא כאמצעי להחזירם תחת כנפי השכינה, ורק עתה השכילו להבין את החסד הגדול שעשה ה' עמם לנתקם מאומות העולם ולהחשיבם ככבשה אחת בין שבעים זאבים, כדי שח"ו לא יטושטש הקו הרוחני המבדיל בין עם ישראל לגויים. משום כך כאשר עם ישראל מגיע לדרגה עילאית שכזו, חוזרים ומקבלים הם את התורה שבע"פ והפעם מתוך אהבה ולא מתוך כפייה וכדברי הגמרא בשבת "הדר קיבלוה בימי אחשוורוש", כלומר מתוך הבנה והכרה בהנהגת ה' בבריאה כולה. מעתה ניתן להבין את תוכן השמחה הטבעית האופפת אותנו בימים אלו ואת המיוחד שבנס הפורים שעל ידו הגענו להכרה שכלית בהשגחת ה' על בראיו, שאין אדם נוקף אצבעו למטה אא"כ הכריזו עליו מלמעלה. רק בזכות הכרה זו זכינו לנס הגדול שהיה בהסתר פנים כלומר הנהגת מאורעות הטבע לטובת עם ישראל. לא זו בלבד אלא שאותה סעודה שהשתתפו בה, בגינה נגזרה הגזירה הנוראה, היא למעשה פתחה את הפתח להצלתם של ישראל בהריגת ושתי ע"י אחשוורוש ובחירתה של אסתר לבית המלכות, ומכאן צמחה הישועה. לפיכך גם מובן מדוע חג הפורים ומגילת אסתר קיימים לעד בעוד שאר המועדים והנביאים והכתובים יתבטלו, משום שאר הניסים שנעשו לאבותינו היו מונהגים בהנהגה ניסית הנראית לעין כול כדוגמת קריעת ים סוף וכדומה. לא הייתה בכך הכרה שכלית בהנהגת ה' את הטבע בחיי היום יום, ולכן כשקיבלו את התורה בהר סיני היה זה בגדר של "כפה עליהם הר כגיגית". מה שאין כן בחג הפורים כשהנהגת הנס הייתה בשילוב דרכי הטבע, ועל ידי זה הגיעו אבותינו לאימוץ שיטתו של מרדכי היהודי ולהכרה שכלית שאין מקרה בעולם. משום כך חזרו וקיבלו את התורה, והפעם מתוך אהבה ורצון.

בכל מועדי ישראל מצווים אנו לשמוח ולהיטיב את לבנו כמאמר הפסוק "ושמחת בחגך... והיית אך שמח", אולם יותר מכל המועדים מצטיין חג הפורים בריבוי השמחה אשר בו. לא זו בלבד שכבר החל מראשית חודש אדר נצטוונו לשמוח אלא שגם איכותה של שמחת הפורים בולטת בייחודיותה. דא עקא חובה עלינו להבין "ולשמחה מה זה עשה", ומהו המיוחד בנס הפורים הגורם לשמחה מרובה זו? עוד צריך ביאור המובא בירושלמי מגילה ובמדרש משלי: בעוד שלעתיד לבוא כל הנביאים והכתובים ומועדי ישראל יתבטלו, הרי שחג הפורים ומגילת אסתר קיימים לעד כאמור "ימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם". מה מייחד את מגילת אסתר יותר משאר הנביאים והכתובים שהיא איננה מתבטלת לעולם? הייתכן שחג הפסח המבטא את חירותם של ישראל משעבוד מצרים, יסוד אמונתנו, יתבטל לעתיד לבוא ואילו חג הפורים יהא קיים לעד?

סקירה שטחית של המגילה מציינת לפנינו התמודדות מתמשכת בין שני "גיבורים" ראשיים, המן האגגי ומרדכי היהודי, אולם קדמונינו פירשו לנו שהמאבק ביניהם לא היה על רקע אישי אלא בעיקר בין שיטות ותפיסות חיים. המן האגגי אחז בשיטת זקנו עמלק – בעוד כל אומות העולם נחרדים לשמע הניסים והאותות שנעשו לעם ישראל בצאתם ממצרים, הרי עמלק אינו מתרגש כלל ופותח במלחמה נגד עם ישראל. כל זאת כתוצאה מגישתו כלפי המאורעות לפיה כולם רצף מקרים נטולי משמעות. כך הוא מצא סיבה "מדעית" לקריעת ים סוף, וגם מכות מצרים הוסברו על ידו בכל מיני סיבות. כאשר המן הרשע ממשיך בדרך זו הרי אין שום דבר שימנע בעדו לבצע את זממו "להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים". לא זו בלבד אלא גם כאשר הקרקע בוערת מתחת רגליו ומצווה הוא על ידי המלך אחשוורוש להרכיב את שנוא נפשו מרדכי היהודי ברחובות העיר, אין הוא ממחר לעזוב את "תורת אבותיו", וכפי שמשתקף מתגובתו למאורע "ויספר המן לזרש אשתו ולכל אוהביו את כל אשר קרהו" כלומר קרה במקרה. מנגד ניצב בגאון מרדכי היהודי בשיטה ההפוכה לחלוטין מזו של המן האגגי – יהודי המאמין בהשגחה העליונה המכוונת את כל המעשים והמאורעות עלי אדמות ושאינו כלל מקרה בעולם. מכיוון שכן אין הוא חת מפני המן האגגי, מסרב לקיים את פקודתו של המלך להשתחוות להמן, ומוכן למסור נפשו עבור השיטה שהוא מייצג. בהתאם להשקפת עולמו מתנגד מרדכי נמרצות להשתתפותם של עם ישראל בסעודתו של אחשוורוש אע"פ שהדבר היה כרוך בביזיון המלך ובסכנת נפשות, לפי שראה בכך את הניצנים להתקרבותו של עם ישראל לאומות העולם. עם ישראל לא שמע בקול חכמי ישראל והשתתף בסעודה, ולאחר מכן נגזרה הגזירה הנוראה על כל היהודים. "מרדכי ידע את כל אשר נעשה" כלומר הבין שזהו לא מקרה גרידא אלא תוצאה ישירה של עונש משמים על השתתפותם בסעודתו של אחשוורוש, וכמובא בגמרא כי

המרכז העולמי
למשפט התורה

בית הדין
לדיני ממונות

ארגון
"אשת חיל"

כולל
להכשרת דיינים

שבטות עיון | ירחי כלה
וישיבות ר"ח

הוצאת ספרים
מכון משה

אתר
"נצח ישראל"

www.net-sah.org

העלון מוקדש
לזכרו של אוהב תורה
ולמדינה

ר' ישראל ב"ר
עובדיה צובארי נע"ג

חבל על דאבדון ולא
משתכחין
יהי זכרו ברוך

אהבת ילדינו - חלק ה: אהבה אינה סותרת גבולות

ילד מעדיף שיוכיחו אותו על מעשיו ויטיחו אליו מאשר שיניחו לו לנפשו, ויאפשרו לו לעשות ככל העולה על רוחו (משלי כו, ה). כאמור, כל זה בתנאי שהצבת הגבול נובעת מאהבה. אם בשעה שאנו מציבים גבול לילד אנו מסוגלים להרעיף עליו אהבה כמו בשעה אנו רואים ממנו נחת - נדע שהרצון להציב גבול הוא אמיתי ואינו נובע משיקולים זרים.

ילד רוצה לגדול במשפחה בריאה. במשפחה בריאה יש גם גבולות. הגבולות הם החומות ששומרות על הבית, והן מבוססות על הערכים שהבית מאמין בהם. על ההורים להציב גבולות שישמרו על בני הבית ויסייעו לכל אחד מבני הבית להתקדם בדרך המיוחדת שלו, מתוך ערכי הבית.

על חשיבות האמון בתוך המשפחה וכיצד יש להגיב כאשר מרגישים שהילדים לא אומרים את האמת, בעזרה בעלון הבא.

יונתן לוי הינו ראש הישיבה התיכונית בעפולה ומחבר הספר "סודות החינוך - הדרכות חינוכיות להורים".

050-9391244
yonaam@gmail.com

במאמרים הקודמים הסברנו שאהבתנו לילדינו אינה צריכה להיות מותנית בהתנהגותם, אלא אהבתנו להם היא מכח היותם ילדינו, כמו אהבת ה' אותנו, גם בשעה שאנו חוטאים כלפיו.

אם כך, נשאלת השאלה האם אין חשש שהילד יפרש את אהבתנו הבלתי מותנית כלפיו כהסכמה להתנהגותו? האם האהבה של הורים לילדיהם היא ללא גבולות?

חשוב לשים לב שאהבה ללא גבול אינה סותרת הצבת גבולות. דווקא "את אשר יאהב יוכיח" (על פי משלי ג, יב). היחס הנפשי שלנו כלפי ילדינו אינו צריך להשתנות בעקבות מעשיהם. גם בשעה שהילדים עושים דברים בניגוד לרצוננו עלינו להמשיך לאהוב אותם. מתוך אהבתנו אותם ומתוך דאגתנו לעתידם ולשלומם אנו מציבים גבול. הגבולות נועדו עבורם. הגבולות אותם אנו מציבים לילד נועדו לשמור עליו. כשם שלא יעלה על הדעת שבשם אהבת הורים לילדיהם הם יימנעו מלעצור אותם מלרוץ לכביש ולסכן את חייהם, כך הוא ביחס לכל הצבת גבול. דווקא הימנעות מהצבת גבול מבטאת חוסר אהבה ואכפתיות. ילד שהוריו לא מציבים לו גבולות מפרש זאת כפחד וחולשה של ההורים, או לחילופין כחוסר אכפתיות כלפיו. לעומת זאת, ילד שהוריו מציבים לו גבולות מתוך אהבה ודאגה כלפיו, מודה להם בליבו על כך ומבין שהדבר נובע מאהבה ולא מכעס או מהחלטות שרירותיות.

הדרך להצלחה - פרק שני | חגי צדוק

אנו יכולים פשוט, להסתכל לנוסעים אלו ישר לעיניים, להכיר בתחושות שהם גורמים לנו, להסכים - ממקום חזק, שיישארו באוטובוס - לחוות אותם, ויחד עם זאת, להמשיך להחזיק בהגה! אף אחד לא באמת יכול לקחת את ההגה מידינו! רק הפחד שאנו מייצרים בתוכנו בעצמנו, יכול לעצור אותנו! אם לא נפחד לפחד, לכאוב - להרגיש תחושה שלילית, הרי שכבר נטרלנו חלק מהרגש השלילי - הפחד ממנו! נוסף על כך, התחושה השלילית עצמה מתכווצת, ונעלמת מהר יותר! (ממש כמו שמזכיר רבנו הרמב"ם שתינוק נימול בגיל זה, כיון שלא מודע לסיטואציה, אינו מפחד מהכאב, ממילא הכאב פחות). זהו תהליך הנצפה במחקרים שנעשו על תהליך זה, 'קשיבות' - 'מיינדפולנס' (Mindfulness), הוכח ככלי יעיל להתמודדות עם חרדות, ועוד. ואגב, דרך זו, פעמים רבות גורמת לנוסעים הרעים, פשוט לרדת מעצמם מאוטובוס חיינו!

כשאדם זוכר את ערכי חיינו, 'חי אותם', ומוכן לשלם על כך מחיר, גם בדמות הסכמה שמציאות חיינו מזמנת לנו קשיים, וזה בסדר גמור שהם כאן, הוא יהיה מאושר, מתפתח ומצליח. חיינו נראים ומרגישים נעימים.

ישנם כמה נקודות הצריכות עדיין הבהרה, כמו למשל, איך ניתן להסכים לשאת כאב? ומה אם הרגשות השליליים לא ייעלמו מחיינו? ועוד. בעזרה נפתח יותר במאמרים הבאים.

צועקים: "עזוב, לא תצליח! הנה תראה אותי, תראה כמה רע אתה מרגיש כשאתה נזכר בי. אין לך שום סיכוי!"...

רבים מאתנו, בשלב זה מתבלבלים, נבהלים, ומתחילים לנסות להורידם מהאוטובוס, על ידי ויכוח איתם, התעלמות והדחקה. אך בדרך כלל מגלים, שהם רק צורחים ומקללים יותר חזק... לפעמים הם גם מזמינים את חבריהם הרעים שיעלו לאוטובוס שלנו, בתחנות הבאות... אבל הכי גרוע, שבלי לשים לב, בינתיים אנו לא נוהגים באוטובוס, מפספסים פניות... לא מתקדמים ליעדי חיינו. זו טעות. נוסעים מאוד קשים, אי אפשר להוריד כך.

החיים שלנו הם כמו אוטובוס, בו אנו הנהגים. מרגע עמדנו על דעתנו, שואפים אנו להנהיג את האוטובוס של חיינו, לעבר ערכי חיינו - אושר, שמחה, עבודת ה', וכן הלאה - כל אחד וכן הלאה - כל אחד וערכי חיינו. זה ממלא אותנו סיפוק, החיים לפי ערכינו. אנו שואפים להמשיך כך את הנסיעה, כל חיינו. העניין הוא, שבדרך, יש תחנות, בהם עולים נוסעים - חוויות חיים. יש את הנוסעים הטובים - חוויות הצלחה וכדומה, אותם אנו מאוד אוהבים. הם עולים לאוטובוס כנוסעים חביבים ונעימים, הם יושבים מאחור ומעודדים אותנו: "סע! אתה תצליח להגיע ליעדך - חיים של אושר ושאר ערכיך! הנה, אני ההוכחה ליכולתך!"

מה עושים???

זהו. כאן יכולה לחלחל התוכנה, שהדרך הנ"ל, לא מקדמת, ואף משמרת את הקשיים. והאמת של ההצלחה היא אחרת! האמת היא, שהגישה המנצחת היא אמנם לא קלה בהתחלה, אך בהמשך, יכולה להפוך לדרך חיים מדהימה ומאשרת:

האתגר העומד בפני האדם הוא, איך אני חי חיים מלאים, מספקים, ומתפתחים, כאשר גם לי, כמו לכל אדם, ללא ספק, יש קשיים ומכשולים, גם בדמות רגשות שליליים, המפריעים להתקדם?

התשובה מורכבת משילוב של כמה תפיסות, המייצרות את התוצאה של חיים מספקים. אם אני רוצה להנגיש זאת בתמצות אך בבהירות, אעשה זאת דרך מטאפורה משיטת ACT, המקפלת בתוכה את כל האלמנטים הרלוונטיים. אז, הנה היא לפניכם:

החיים שלנו הם כמו אוטובוס, בו אנו הנהגים. מרגע עמדנו על דעתנו, שואפים אנו להנהיג את האוטובוס של חיינו, לעבר ערכי חיינו - אושר, שמחה, עבודת ה', וכן הלאה - כל אחד וערכי חיינו. זה ממלא אותנו סיפוק, החיים לפי ערכינו. אנו שואפים להמשיך כך את הנסיעה, כל חיינו. העניין הוא, שבדרך, יש תחנות, בהם עולים נוסעים - חוויות חיים. יש את הנוסעים הטובים - חוויות הצלחה וכדומה, אותם אנו מאוד אוהבים. הם עולים לאוטובוס כנוסעים חביבים ונעימים, הם יושבים מאחור ומעודדים אותנו: "סע! אתה תצליח להגיע ליעדך - חיים של אושר ושאר ערכיך! הנה, אני ההוכחה ליכולתך!"

הצרה היא, הנוסעים הרעים, הקשים - חוויות שליליות. לפעמים הם, חוסר מוטיבציה, דחינות, אפילו חרדות, דיכאון, OCD, זוגיות קשה, ועוד רבים - כל אחד ונוסעיו. הם עולים לאוטובוס שלנו, עם עיניים רעות, מפחידות. מתיישים בדיוק מאחורינו, הנהגים (איפה שאסור בקורונה...) ורק מקללים אותנו. הם מפריעים לנו בנהיגה. הם מעוניינים שלא נגיע ליעדנו - שנעצור את אוטובוס חיינו! הם

חגי צדוק, מרצה ויועץ נישואין ופסיכותרפיה
052-7673970
אתר: galx.co.il/gz

בבוקר לצבא, בכל מקום שיהיה, יקרא המגילה, ביום ט"ו.

ש. אני בשנת אבל אל אבי האם את סעודת פורים אני יכולה לעשות עם האחים שלי ביחד בדרך כלל אני מזמינה אלי את אחי השנה גיסי(הבעל של אחותי) הזמין אותי אליהם לסעודת פורים

ת. מותר. ובתנאי שסעודה זו התנהלה כדת וכהלכה בלי הוללות, ליצינות ושכרות.

ש. מה לעשות עם מתנות לאביונים לפורים ע"י העברה בנקאית ולא בו ביום של פורים?

ת. ניתן לצאת ידי חובה ע"י העברה בנקאית, ובלבד שהעני יוכל ליהנות בה ביום הפורים, ואם ההעברה נעשתה לפני פורים, שידוע לו שיזכה במתנה רק ביום פורים, כי מצוות מתנות לאביונים היא ביום פורים, ולא לפני ולא אחרי.

ש. אבל שחל פורים בתוך שבעת ימי אבילותו, האם מותר לו לסעוד סעודת פורים ככל האדם. או שחלים עליו מגבלות מסוימות. (לפי הרמב"ם והגר"י קאפח).

ת. האבל חייב בכל המצוות לרבות מצוות שמחה, וברכת שהחיינו וכיו"ב, לכן הוא נוהג במשנה פורים, דהיינו אוכל ושותה יין ומודה לה' על נסיו ונפלאותיו. רק שלא ינהג בריבוי שמחה, שיש והיא גוררת הוללות.

ש. האם מותר לגבר לעטות מסיכה (רפואית) בצבעים כגון ורוד או סגול וכמו כן להפך אצל אשה?

ת. לא נוצר מנהג מיוחד לנשים ומנהג מיוחד לגברים, ולכן אין איסור לגבר להשתמש בצבעים ורוד או סגול, אבל ללא כל קשר עם איסור, לעולם צריך האדם להנהיג עצמו בדרכים מקובלות, לא חריגות.

שבו אנו צריכים להודות על ניסיו ונפלאותיו, וכיצד מודים על ניסים ונפלאות, בלי דעה, ובלתי התבוננות.

ש. אודה לכבודו אם יסביר לי ע"פ רמב"ם מתי קוראות הערים הסמוכות לערים המוקפות.

מהם התנאים לפי הרמב"ם לעיר הסמוכה לעיר המוקפת בכדי לקרוא כמותה?

ת. תחילה אעתיק לשון רבינו (מגילה א): "וכרך וכל הסמוך לו, וכל הנראה עמו, אם אין ביניהם יתר על אלפיים אמה, הרי זה ככרך וקוראין בחמשה עשר". והדבר פשוט שאין הכוונה, או סמוך או נראה, כי אם כן היה לו לרבינו לכתוב, כרך וכל הנראה עמו, וכל הסמוך לו עד אלפיים אמה, הרי זה ככרך. כי רק לגבי סמוך שייך להגביל את הסמיכות במרחק מסוים.

ולכן כוונת רבינו סמוך ונראה עמו, שני תנאים מצטברים. הא כיצד? פירש מהרי"ק (שם, אות כב), שלעולם מדובר רק ביישוב הסמוך לכרך, לא יותר מאלפיים אמה. ויש לבדוק ממרחק אלפיים אמה מן הכרך ואלפיים אמה מן היישוב (שהאדם העומד לבדוק נמצא בקדקוד של משולש, וצופה על הכרך והיישוב בחדא מחתא), אם היישוב נראה "עם" הכרך, "נטפל לו", הרי הוא ככרך. (לא נראה "ממנו, מן הכרך", אלא "עמו").

ומקור דברים אלו הם לשון דברי ריב"ל, במגילה, ב, ג, ו, אבל בלי הברייתא, שלא ידוע מקורה, שחלקה חילוקים, סמוך אע"פ שאינו נראה. נראה אע"פ שאינו סמוך וכו'. ושכן הם דברי הרי"ף.

ש. חייל שמגיע למשפחתו בירושלים בשבת וביום ראשון בבוקר חוזר לצבא. מתי חלים עליו דיני הפורים, ביום ראשון או שני?

ת. לפי שיטת מורנו הרב יוסף קאפח ז"ל, ההסבר לשיטת רבינו, אותו חייל שידע ביום שישי שאם ישהה בירושלים ביום שבת (=שלשה עשר באדר), יצטרך במוצאי שבת (=ליל י"ד אדר) להיות בירושלים, הרי הוא מוקף בן יומו, וגם אם יחזור

ש. במאגר השו"ת של הרב מצאתי שאלה (משנת תשס"ה = יש' פורים משולש) בזה הלשון: אני לומד בירושלים ואני רוצה להגיע לבית הורי (מחוץ לי-ם) ביום חמישי לקרוא את המגילה ולהשאר לסעודה ביום שישי ואז לחזור במוצ"ש לירושלים (לישיבה) ע"מ להשתתף במסיבת פורים ובסעודה אשר תיערך ביום ראשון. האם ישנה בעיה הלכתית בנשוא? (עכ"ל השאלה) תשובת הרב היתה: א. כולם קוראים את המגילה ביום שישי.

ב. אדם שנמצא בליל י"ד מחוץ לי-ם נחשב פרוז, וחובותיו יעשה ביום שישי.

ג. לרמב"ם אין פורים משולש, ולכן, ירושלמי קורא את המגילה עם הפרדים ביום שישי, אבל עושה את שאר חובותיו בשבת (מתנות לאביונים ע"י מאכל).

ד. במקרה דנן יעשה הבחור את עצמו פרוז, ומתוך כך יעשה חובותיו ביום שישי, ויוכל להוסיף ביום ראשון כשיהיה בים-מה שירצה להוסיף. (ע"כ סיכום דברי הרב, בלשוני) אני בחור ישיבה באותו מצב בדיוק. הביורר שאני צריך בתשובת הרב הוא - האם באמת לאחר שאעשה פורים כהלכתו בביתי, האם לעשות פורים נוסף ובכללו להשתכר שוב בישיבה? הרי פשוט לכל שאסור להשתכר שלא לצורך! ובכלל, אין צריך להשתכר בפורים באמת (רבו בזה השיטות, מה דעת הרב למעשה)?

ת. כתב רבינו (מגילה ב, טו): "ושותה יין עד שישתכר וירדם בשכרות" וכתב מורנו הרב יוסף קאפח שם: (אות כט, ועיין פ"ו יום טוב ה' כ) "שהשתכרות... אינה שמחה אלא הוללות וסכלות וכו' ע"ש, ולפיכך כתב כאן עד שירדם". עכ"ל מורנו הרב יוסף קאפח. ופירושו לנו רבותינו, שהשכרות האמורה בפורים היא זו שהשותה מרגיש שראשו כבד עליו ומיד נפנה לישון, אך לא חלילה כאותם המוסיפים לשותות ולהשתכר עד שהם מתהוללים ומדברים שטויות, ומבזים ומתבזים. וכבר צווח מהרי"ד משרקי בשו"ז מי התיר לנו את הליצנות כל השנה, שנאמר שהיא מותרת בפורים, וכל שכן שכרות של הוללות שלפי רבינו אינה שמחה, ואין שום היתר לאבר צלם אלוקים שבנו, דוקא ביום הפורים

יום שני כו בשבט לסדר ושכנתי בתוכם בש"ה

לק"י

ב"ה

לשאלותי

א. לדעת הרמב"ם וכפי שאנו נוהגים כיום בירושלם הרי סעודת פורים ומשלוח מנות ומתנות לאביונים בשבת, אין הכרח לתת כסף למתנת פורים אפשר באוכל כפי שכתב הרמב"ם. וכך על הנסים בשבת. מקדימין רק קריאת המגלה ביום יד היינו ביום ששי ולא יותר

ב. לא נהגו בתימן להתענות הבכורות בערב פסח, ולדעת הרמב"ם אסור להתענות בערב פסח וכפי שבירתי בבאורי למשנה תורה של הרמב"ם (שביתת יו"ט פ"ח הערה לח; חמץ ומצה פ"ו הערה לה).

כה"ר שלמן יסגי לעלם

שתי שאלות עמד.

א) כיצד המנהג בט"ו באדר שחל בשבת, לענין הסעודה ומשלח מנות?

ב) אם נהגו הבכורות להתענות בערב פסח.

אודה לכה"ר אם ישיב לי בזה ועליו תב"ט ספיר בן יחיאל משה

בכ"ר יוסף קאפח

הכנס העולמי ה-30 לדיני ממונות ומשפט עברי

בראשות הרב ד"ר רצון ערוסי שליט"א
רב העיר קרית אונו וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

יום שלישי - י"א אדר (23.2)

מושב תשיעי

הרב מנשה מלכה	10:00
נזקי רעש בתקופת הקורונה	
הרב ניר אביב	10:30
חובת המעסיק בתקופת הקורונה	
הרב רוני מרטן	11:00
תפקיד המערכת הפלילית במיגור מגפה על פי ההלכה	
הרב רמי ברכיהו	11:30
הגדר ההלכתי של המשטרה בכל הנוגע לאכיפה במגיפת הקורונה	

מושב עשירי

הרב ישראל גליקמן	12:00
הכפייה על החיוב לתת מנת דם להצלת חיים	
הרב ישי סלומון	12:30
עזיבת חנות מושכרת בגלל סגר	
הרב ישועה רטבי	13:00
שכירות בקורונה לעסק שנסגר	
הרב יורם כהן	13:30
תשלום למורים עבור שיעורים במרחב הקולי	
הפסקה	14:00

מושב אחד עשר

הרב אברהם שטיינברג	16:00
קדימיות בטיפול הרפואי ומתן החיסונים	
הרב שמואל די סיני	16:30
החיסון בהלכה לאור המקורות	
הרב שלמה דיכובסקי	17:00
פיקוח נפש בתקופת הקורונה	
הרב אליהו בר שלום	17:30
חתונות הקורונה בימי שישי	

מושב שנים עשר

פאנל: מרכז תורה ומדינה	18:00
דינו של מאומת קורונה שהדביק את עמיתו	
הרב רצון ערוסי	19:30
סיום הכנס	

יום שני - י' אדר (22.2)

מושב רביעי

הרב שלום חי מרחבי	10:00
חיוב בדיני אדם בנזקי הקורונה	
הרב שלמה אישון	10:30
תשלום לגן ילדים ששבת בזמן הסגר	
פרופ' עו"ד אבי וינרוט	11:00
הסתכנות למען הזולת בצל הקורונה	
עו"ד בנימין דקל	11:30
קביעת תשלומי מזונות בבתי הדין	

מושב חמישי

הרב יהודה זולדן	12:00
מחויבות השלטון לבריאות הציבור גם במחיר פגיעה כלכלית	
הרב בניהו ברונר	12:30
קדיש דרבנן בצורה מקוונת	
הרב אריאל בראלי	13:00
צרכים שאינם רפואיים שקולים לחיי נפש?	
הרב אליהו אלאחר	13:30
ביוש אדם בגין הקורונה	
הפסקה	14:00

מושב שישי

סדנא: איגוד בתי הדין	16:00
התנהלות בתי הדין בקורונה	

מושב שביעי

הרב יונה ריס	18:00
תשלום שכירות בית עסק שנסגר מחמת הקורונה	
הרב יוסף שיינין	18:30
נשיאה בנזק אירוע שבוטל	
הרב יעקב אריאל	19:00
סמכות המדינה ותפקידה במשבר הקורונה	
הרב יעקב שפירא	19:30

מושב שמיני

סדנת דיינים	20:00
זכויות יוצרים מכון "ארץ חמדה" ו"משפטי ארץ"	
18:00 - כינו"ר	
כינוס נשות רבנים (תוכניה נפרדת)	

יום ראשון - ט' אדר (21.2)

מושב ראשון

הרב בן ציון אלגאזי	16:00
האם הקורונה נחשבת מכת מדינה	
הרב מיכאל זילברמן	16:30
ישיבת בית דין באמצעות "זום"	
הרב אברהם מיכאל יוניון	17:00
דין גזירת שמד על חקיקת הקורונה בקליפורניה	
הרב אברהם שרמן	17:30
חיסוני הקורונה בשבת	

מושב שני

הרב חיים זיידמן	18:00
התחייבות לתשלום קנס	
הרב חיים וידאל	18:30
עדות קידושין או גירושין של אדם שעוטה מסכה	

מעמד הפתיחה

מושב שלישי

משפט מבויס: דיינים צעירים	20:00
בר מצוה בקורונה - מי יממן את הקלידן שבא בהפתעה?	
משפט מבויס	21:00
פיצויים בגין המתת ע"י הדבקת הקורונה	

הכנס ישודר באתר
"נצח ישראל"
net-sah.org